

1

BJERGET VAR BRÆNDT. Midt om natten var jeg vågnet ved, at nogen skreg. Et kort øjeblik følte jeg mig meget lykkelig, troede, at jeg lå på en strand, og solen bagte på den der søvnige måde, som får én til at ønske, at det skal vare ved altid, men så lød det her skrig. Nogen var måske ved at drukne, tænkte jeg og fór op. Det var i sidste øjeblik. Jesus tog mig i armen og slæbte mig efter sig hen ad gangen og ud på parkeringspladsen, hvor alle de andre stod i nattøj og rystede af kulde. Jeg ved ikke, hvorfor Jesus var der, han havde aldrig nattevagt. Men det var han altså, og lidt senere stak han et pølsehorn i hånden på hver af os. Det var lunt.

“Var det bare for at lave snobrød, at du stak ild til lortet?” spurgte Snake. Der var ingen, der grinede, og i det samme fræsede Stans bil omkring hjørnet. Nogen måtte have ringet. Samtidig hørte vi brandbilerne.

Bag brandbilerne fik jeg øje på Sonny, den nye vogter, som havde haft nattevagten. Han løb frem og tilbage og lignede en lille hund, bortset fra at han ikke gøede. Det var, som om han ikke kunne stå stille, men skulle have en hel masse krudt ud af kroppen.

“Det er her,” forklarede han.

“Ja, ja, tag det roligt!” svarede en af brandmændene, mens

han tog hjelmen på, og jeg kunne ikke lade være med at smile, for hele bygningen stod i flammer, så det var ret indlysende, at det var her.

Så mærkede jeg noget røre ved min hånd og så ned. Håb, den mindste af alle ungerne, lænede sig ind til mig. Det var heldigvis mørkt, så ingen lagde mærke til det. Jeg pissefrøs og så mig om efter et eller andet at give ham på, for han måtte vel være lige så kold som mig. I det samme var Jesus der igen. Han havde fået nogle tæpper af brandmændene, et til hver.

Stan stillede sig op foran os – efterhånden var der også en del nysgerrige naboer – og begyndte at tale. Han havde ryggen mod ilden og lignede en sort papfigur med rød kant. Man kunne ikke se hans ansigt, kun nogle tjavser, som havde revet sig fri af hestehalen.

“Vores dejlige institution, Bjerget, er brændt,” begyndte han, “men vi finder en løsning. I skal vide, at jeres voksne ikke forlader jer. I er i gode hænder, og vi må være taknemmelige for, at ingen har mistet livet i flammerne.”

Og nu sad vi så i en bus på vej til den feriekoloni, de havde lejet, og som vi skulle bo i, indtil Bjerget var bygget op igen. Sonny var ikke med. Han skulle have krisebehandling og ville først støde til senere sammen med Sykolone, men Stan havde indkaldt fire andre vogtere. Under det meste af turen holdt de møde om vagtskifte og skole og den slags, som vi var ligeglade med. Heldigvis var Jesus også med, så var maden da reddet.

Der havde været en helvedes ballade på turen, slåskampe, unger der klatrede over sæderyggene, vogtere der råbte op,

og børn der græd. Jeg sad ved siden af Håb, som heldigvis faldt i søvn. På et tidspunkt kom Stan hen til mig og placerede sin store røv på kanten af sædet. Det så herresjovt ud, fordi han måtte hænge sig i ryglænet foran, som om han var dødvægt i en sejlbad.

“Det er i sådanne situationer, man finder sine venner, hva’!” smilede han. “Håb har jo altid holdt sig til dig.”

“Ja, hvornår skal jeg til at have løn?” spurgte jeg.

“Ha, ha, den var god, ja, nu bliver det så endnu mere presserende at finde et godt sted til ham.”

Jeg trak på skuldrene af to grunde. Den ene var, at jeg ikke ville have mærket igen. Mærket var en lille selvlysende plet, som Stans yndling havde på øreflippen. Der var ingen, der vidste, om man havde pletten først og derfor tiltrak Stan, eller om man simpelthen fik den, fordi han godt kunne lide én, men jeg havde haft den, og den var lige ved at koste mig min plads hos De Tavse, for man kan ikke tjene to herrer, som Hjerne plejede at sige. Hjerne var De Tavsens leder, og i løbet af dagen havde jeg set ham hviske sammen med Power, dørmanden, Drøm, vores historiefortæller og Kryb, vores edderkoppeopdrætter. Da turen kom til mig, havde han mumlet:

“Når du får besked, siger du den videre til Drøm.” Det skete så hurtigt, at ingen andre lagde mærke til, at han åbnede munden.

Normalt mødtes vi under en trappe bag ved motionsrummet i kælderen, men hvor vores nye mødested skulle være, var jo ikke til at vide, så indtil videre holdt vi os fra hinanden og lod Hjerne om at løse problemet.

Jeg så ud ad vinduet, og endelig gav Stan op og gik tilbage

til sin plads. Udenfor var det næsten mørkt, selvom klokken kun var tre om eftermiddagen. Bussen standsede på en lille plads, og de mindste af ungerne styrtede ud. Jeg tog mig god tid, havde heller ikke så megen lyst til at vække Håb.

Jesus, som ikke snakkede, medmindre han var nødt til det, skubbede til mig, og jeg kom på benene og væltede ud til de andre. Jeg havde stadig den svedne lugt af sod i næsen og kunne ikke lade være med at lukke øjnene og trække vejret dybt, da jeg sprang ned på jorden. Men så trak jeg ellers jakken, som var lidt for lille, fordi alt tøjet var noget, vi havde lånt af Røde Kors, omkring mig, for det stormede helt vildt, og der var regndråber i vinden. De slog som tusind syle mod ansigtet.

“For satan!” sagde jeg.

“Efter mig!” råbte Stan. “Det sidste stykke vej kan bussen nemlig ikke køre. Er det ikke vildt spændende?”

Der er ikke noget så klamt, som når vogtere prøver at snakke, som om de var unge, og der var ikke noget vildt spændende ved at bevæge sig i en lang slange hen ad et sandet hjulspor, mens det blev mere og mere mørkt, og man blev mere og mere kold. Jeg vendte mig om for at se, hvordan Håb klarede ærterne, og så en traktor med en lang, flad vogn bagefter komme mosende.

“Gå ind til siden!” brølede Stan, mens bonden, eller hvad han var, standsede køretøjet og ventede, til der var plads, før han overhalede os. Oppe på ladet, der var fyldt med alt det, vi havde haft med for at overleve, sad Håb sammen med Jesus og vinkede.

Det første stykke vej gik vi imellem en masse fiskenet. Nogle af dem lå bredt ud på græsset, men de fleste hang på

stativer i lange rækker. Til venstre så man havet. Bølgerne brusede, så jeg ikke kunne høre andet end mit eget åndedræt, og det gjorde hvinende ondt i mit øre, der var koldt som is. Til højre fik jeg øje på en lille havn med lystbåde. På modsatte side af havnen blev lyset i det samme tændt i et hus, og et par minutter senere fik det selskab af nogle flere, som om hele byen på samme tid blev enig med sig selv om, at det var aften. Så drejede sandvejen brat til venstre, og pludselig kunne vi ikke se vand overhovedet, men på venstre side en skov af en slags. Håb og traktoren var forsvundet bag den bakke, vi var på vej opad. Jeg fik øje på et kæmpemæssigt væltet træ og gik nærmere, men kunne ikke komme til at røre ved det for hegnet uden om skoven. Stammen var så hvid, at man skulle tro, nogen havde slikket den ren. Jeg tog et tigerspring baglæns, da noget uhyrelignende brølede lige ind i hovedet på mig. Det viste sig at være et får, og det blev ved og ved, mens tungen hang skævt ud af munden, og det stank ad helvede til fra dets lede ånde. Pludselig forstod jeg bedre, hvorfor skoven var indhegnet.

Jeg vandrede videre og så til den modsatte side, hvor der bare var mark. Men nu var jeg oppe på toppen af bakken og kunne se de bygninger, vejen endte ved. Der var tre. Den ene var rund, ikke høj som Rundetårn, men rund med et par brede tilbygninger som tykke arme. Lidt til venstre for den var der en mindre bygning, som lignede et almindeligt hus, der støttede sig til et forfaldent halvtag, og et stykke længere væk en lang barak. Bag ved det hele brusede havet. Det så ud, som om det var så tæt på, at bølgerne, hvis de blev en centimeter højere, ville skylle hen over hele herligheden.

Vi begyndte alle sammen at løbe ned mod den runde mastodont. Der var en trappe op til hovedindgangen og en slags gårdsplads foran med græs, fliser og småsten mellem hinanden, som om de ikke rigtig havde kunnet bestemme sig til, hvad det skulle være. Ved siden af trappen lå en ekset cykel.

Stan låste døren op, vogterne begyndte at bære kasser ned fra traktoren, og de fleste af ungerne styrtede til alle sider. Jeg blev stående. Stormen var så kraftig, at det var en lettelse at stå lidt i læ. Jeg forestillede mig, at der var endnu mere læ i bygningen, men alligevel havde jeg ikke lyst til at gå derind. Edderkoppeungerne rørte på sig. Jeg var sikker på, at der fandtes noget inde i den grimme bygning, som ville få dem til at formere sig helt vildt. For at blive medlem af De Tavse havde jeg været nødt til at sluge en af Krybs edderkopper, den største faktisk, og jeg vidste, at dens unger levede et sted i mig. Normalt mærkede jeg dem ikke, men hvis der var fare på færde, begyndte de at krible, for angst var deres livret. Kun ægte kærlighed kunne tage livet af dem, men som Drøm plejede at sige, var der ikke stor risiko for, at sådan nogle som os skulle møde den.

Det lille hus så mere uskadeligt ud. Jeg gik hen og kiggede ind ad vinduet, men kunne ikke se andet end de små røde lamper på nogle vaskemaskiner, for det var efterhånden helt mørkt.

Den eneste, der ikke var forsvundet ind i huset eller rundt om hjørnet, var Drøm. Hun stod og klamrede sig til det album, som hun altid bar på sig. Bortset fra hende var der ingen, der havde sørget for at redde noget med sig ud fra Bjerget. Det var en mærkelig fornemmelse, at det hele var

forsvundet, selv éns underbukser. Og Rositas telefonnummer, som jeg havde gemt under dem. Rosita havde været praktikant på Bjerget og holdt stædigt på, at hun og jeg skulle bevare kontakten, men indtil videre havde jeg aldrig benyttet mig af hendes nummer, og nu var det altså for sent.

Jeg gik hen forbi Drøm uden at sige noget til hende. Det var en aftale De Tavse imellem, at vi holdt os fra hinanden, for ingen måtte vide, at gruppen eksisterede. Den var vores eneste holdepunkt, uden den ville vi være lost. Jeg tror nu heller ikke, at Drøm så mig. Hendes øjne var blanke. De så ud, som om hun var langt væk i en af de historier, hun plejede at fortælle.

Så snart jeg var fri af mastodonten, blev jeg væltet omkuld af blæsten. Jeg kom med besvær på benene og bevægede mig i retning af barakken, hvor en eller anden havde tændt lys. Græsmarken mellem bygningerne var våd og ujævn, og jeg var flere gange ved at falde over en tue, men endelig var jeg der og trådte ind i et lille vindfang. Overfor lå der et badeværelse med to håndvaske. Jeg gik til venstre ad en lang, smal gang og forbi det ene rum efter det andet, hver med fire køjer. I den anden ende var der også et badeværelse med to håndvaske, to brusere og to toiletter, nøjagtig mage til det første. Jeg valgte et rum lige på midten, fordi, tænkte jeg, det ville være rart at have levende mennesker på begge sider. Der var koldt og lugtede en lille smule muggent, jeg smed mig på den nederste køje og begyndte at se mig om efter en dyne eller noget. I det samme stod en af de nye vogtere i døråbningen.

“Rolig nu!” sagde han. “Vi har ikke fordelt værelserne.”

“Der er da værelser nok,” svarede jeg, “så kan det ikke være lige meget?”

“Der er ingenting, der er lige meget,” sagde han. “Der skal være system i tingene.”

“O.k., mit system er, at jeg sover lige her.”

“Det er noget, du tror.” Han gik hen og tog mig i kraven.

“Hov, hov! Det der er magtanvendelse,” sagde jeg. Man er vel ikke institutionsbarn for ingenting. Jeg kender sgu reglerne.

“Nej, det er at hjælpe en lille dreng, der ikke kan forstå dansk,” snerrede han og slæbte mig ud af køjerummet og helt hen til indgangen. “Dér sætter man sådan et par mudrede sko!” meddelte han, “så vi kan få det lidt civiliseret.”

Jeg gik totalt i panik (hvis der er noget, jeg ikke kan have, er det, når nogen tager fat i mig) og slog ud efter hans arm. Den følte som jern, og selvom jeg ikke kunne se hans ansigt, var jeg sikker på, at han smilede. I det samme kom de andre væltende, og han fik nok at se til og slap mig.

“Stil jer på række her!” råbte han. “Så finder vi ud af, hvor I skal sove.”

Der var ikke plads til os alle sammen, så vi skubbede og råbte, og nogle fór ind på værelserne, som jeg selv havde gjort. Stan kom bærende på Håb og spurgte:

“Nå, Hilmer, har du set på lokaliteterne?”

“Ja, det passer med to i hvert køjerum,” svarede den nye. “Så kan de have deres grej på de tomme senge.”

“Det lyder som en fin ide, kan I selv finde ud af at fordele jer?” spurgte Stan, hvorefter flokken spredtes med lynets

hast, som om de sidste skulle sove på lokummet. Håb gik hen og holdt mig i hånden. Stan grinede.

“Som du kan se,” sagde han og slog ud med armene, “er du headhunted.”

Jeg vendte øjnene i vejret og traskede med Håb i hånden hen til det rum, jeg fra starten havde valgt.

“Vil du sove foroven eller forneden?” spurgte jeg.

“Ligesom dig,” svarede han.

Det skal blive løgn! tænkte jeg og gav mig til at fortælle, hvor fedt det var at ligge nederst, kravlede selv op i den øverste og gyngede lidt, så han kunne høre, hvor vildt det knirkede.

“O.k.,” sagde han.

Jeg varammersulten, så hvad enten jeg havde lyst eller ej, var jeg nødt til at gå over i den store bygning. Stan havde ringet med klokken, som hang uden for indgangen og lød som noget fra gamle dage, når et skib var gået ned. Lyden gav mig kuldegysninger.

Trappetrinene var ved at smuldre, jeg så stift ned på dem og var ikke helt sikker på, om hele lortet kunne finde på at styrte sammen. På grund af nogle små vinduer helt nede ved jorden kunne jeg regne ud, at der måtte være en kælder, hvem ved, måske ville vi alle sammen ende der og rådne op?

Indenfor var der en masse smalle garderober som i en børnehave og en dør i hver side. Den til venstre førte til en gang med værelser. Den anden til en sal af en slags. Det rungede som i et baderum derinde, da jeg rømmede mig.

Jeg gik efter madlugten, ned ad trappen og blev stående

lidt ved synet af et køkken så stort, at Jesus måtte have rimelig svært ved at finde havregrynene. Han vendte sig mod mig og smilede. Jeg havde aldrig før set Jesus smile, det var tydeligt, at han følte det, som om han havde vundet prinsessen og det hele køkkenrige og havde skyndt sig at losse prinsessen ud.

Som selve bygningen var rummet rundt, så når Jesus løb frem og tilbage, kunne man se ham det ene sekund, men ikke i det næste. Jeg lagde hånden på bordpladen, der var af stål, og fulgte den langsomt hele vejen rundt. I den krog, som var usynlig fra døren, fik jeg øje på en lille elevator. Jesus satte en gryde ind i den og trak i en snor, så gryden forsvandt i små ryk opad. Jeg vendte om og gik op ad trappen. Pludselig følte jeg mig forfærdelig ensom og kom til at fryse, især på hånden. Selvfølgelig! Jesus' bord havde varmet den. Jeg vidste det godt hjemme fra Bjerget, havde bare ikke forestillet mig, at det var det samme her. Man længtes altid lidt efter at sidde på bordet i Jesus' køkken. Ensomhedsfølelsen forsvandt igen. Når Jesus var med, kunne det ikke gå helt galt.

Trappen var bygget i midten af mastodonten. Den snoede sig om sig selv i det snævre rum, så man havde fornemmelsen af at befinde sig i en konkylie. Spisesalen gik hele vejen rundt ligesom køkkenet, og langs indervæggen var der en bæk med borde foran. På den modsatte side af bordet var der skamler. De andre havde allerede sat sig.

“Vi skal have svensk pølseret, for det er hjemligt og trygt,” begyndte Stan, “og dette lokale har jeg tænkt, vi kan kalde cafeen, fordi det er så smart indrettet.” Vi begyndte at buhe, fordi vi ikke gad høre på ham, vi var for helvede sultne.

Jeg havde vænnet mig til på Bjerget, at man ikke kunne læne sig op ad væggene, så jeg sad ret op og ned på bænken og spiste. Håb blev hurtigt færdig og gav sig til at løbe i fuld fart. Han syntes, det var megafedt, at han kunne løbe hele vejen rundt. Jeg var fuldstændig punkteret og lænede mig forsigtigt tilbage, parat til at rykke frem igen, hvis muren ætsede som på Bjerget, men der skete ingenting. Snart fandt jeg imidlertid ud af, at man alligevel ikke kunne slappe af, fordi væggen rundede, sådan at man efter nogle minutter faldt til enten den ene eller den anden side. Nu måtte jeg bare håbe, at der ikke var spøgelse i køjerummet, for så var mit liv lige så usikkert, som det hele tiden havde været.

Det varede en Irakkrig, før der blev ro i barakken. Alle fór rundt, og ingen kunne finde ud af at lægge dynebetæk på. Hilmer skulle have den første nattevagt, og han havde øjne i nakken, røven og under fodsålerne. Men vogtere er vogtere. De andre holdt møde i mastodonten, og på et eller andet tidspunkt forsvandt han over til dem.

Stan havde sagt, at vi ikke kunne kapere flere oplysninger samme dag. Vi skulle bare vide, at en af vogterne sov i vores bygning og de andre på værelsesgangen i mastodonten, resten ville blive forklaret i morgen.

Da jeg vågnede, var det buldermørkt. Kroppen var så mør, at den kun ønskede at blive kulet ned og sove i tusind år, men hovedet var uroligt. Ikke igen! tænkte jeg og mindedes al den gru, jeg havde været igennem på Bjerget, hvor gulvbrædderne aldrig ville holde sig i ro, når jeg havde allermest brug for at sove. Jeg kiggede ned, men gulvet var dækket af et eller andet vinyl og så akkurat ligeså ensformigt gråt ud, som det havde gjort, da jeg slukkede lampen.

Måske var det Håb, der havde snakket i søvne. Jeg tændte lampen og så ind i køjen. Han var der ikke. Jeg sprang ud på gulvet – for helvede, det var koldt – og løftede hans dyne, selvom jeg vidste, at det var åndssvagt. Håb var lille, men så lille var han ikke. Hans sko stod på gulvet, og hans tøj lå på køjen overfor. Hvor var han? Jeg trak i bukser og trøje på et sekund og gik ud på gangen. Han havde gået i søvne en gang imellem hjemme på Bjerget, men der plejede jeg at losse ham tilbage i hovedet på nattevagten. Døren var lukket til vogterværelset. Jeg tøvede, besluttede så at prøve at finde ham selv og listede ud på badeværelset. Jeg åbnede dørene til toiletterne. Ingen Håb. Det samme i den anden ende, men heller ikke her var han. Dernæst tog jeg køjerummene fra en ende af, gik ind og ruskede i dem alle sammen for at se, om Håb var gået forkert. Ingen vågnede heldigvis. De kom bare med underlige grynt, og jeg blev mere og mere panisk. Jeg havde ikke meget lyst til at vække Hilmer og åbnede døren ud til den sorte nat. Var det ikke, som om der var en forkert lyd i stormen? Som en fugleunge der var faldet ud af reden eller noget i den retning.

“Håb!” kaldte jeg. “Håb, er du der?”

Jeg fandt ham midt på græsset. Han lå og klynkede.

“Hvad helvede laver du?” spurgte jeg og kunne selv høre, at det lød temmelig hårdt.

“Faldt,” svarede han.

“Du skal sgu ikke rende rundt ude i verden midt om natten. Hvor skulle du hen?”

“Ved ikke,” sagde han.

Jeg løftede ham op, han var kold som is. Det var godt, der var badeværelse i begge ender, så jeg kunne bruge det, der

var længst væk fra vogterværelset. Jeg vaskede ham i varmt vand og fandt noget rent nattøj. Det ene af køjerummene var til alt det tøj, vi havde fået af Røde Kors. Indtil vi fik vores eget, kunne vi bare hente, hvad vi havde brug for, og selvom det, jeg fandt til ham, var nogle numre for stort, var han glad for at få det på.

“Se!” sagde han. “Varmer tæerne.”

Han troede åbenbart, det var med vilje, at bukserne var for lange.

“Så sover du sgu!” sagde jeg, da jeg havde lagt ham i seng. “Ellers binder jeg dig fast til sengen.”

Han lukkede øjnene så stramt, at hele ansigtet rynkede, og jeg kravlede op til mig selv. Lidt efter kunne jeg høre, at han knaldede brikker. Selv kunne jeg selvfølgelig ikke falde i søvn. Det var åbenbart historien om mit liv: Ingen søvn og ingen faste vægge. En skodhistorie.

2

“BJERGET ER DERES, bunden er vores, tavshed er styrke.” Vi sad i en rundkreds med hinanden i hænderne og mumlede vores valgspog. Drøm havde besvær med at holde fast, fordi hun ikke ville slippe sit album. Det var lykkedes Hjerne at give os besked, og vi sad nu nede i kælderdepotet, som ikke var låst. Power så sultent på alle pakkerne med kiks og pålægschokolade, men vi måtte ikke røre noget, sagde Hjerne. Det var den sikre vej til at blive afsløret.

Kryb satte sig til rette på en kasse med engangsvaskeklude og tog sin ad hoc edderkop frem. Det var den, han altid havde hos sig. Han havde mistet æsken med de store i branden og fablede om, hvor ondt det havde gjort på dem.

“Edderkopper kan ikke føle smerte,” sagde Hjerne. “Nu må du holde op og koncentrere dig. Vi skal have styr på det her fucking sted.”

“Jamen,” sagde Kryb, “jeg har ikke held med de store edderkopper mere. Siden jeg fandt min storebror, er det kun lykkeedderkopper, jeg kan få til at yngle.”

“Heldigvis!” fløj det ud af munden på mig. Jeg kunne stadig huske den ækle fornemmelse af en splattet kors-edderkop i min mund, den der var mor til alle dem, der

lige for tiden var i gang med at lave oprør i mine tarme. Drøm tog Kryb i hånden.

“Jeg er ked af det med dine edderkopper,” sagde hun, “undskyld!”

“Du skal ikke undskylde for hele verden,” sagde Hjerne. “Vi har alle sammen mistet noget, og vi er nødt til at stå sammen for at overleve.” Vi nikkede i takt.

“Håb går i søvne,” meddelte jeg.

“Den nye vogter er led,” sagde Power.

“Mere end led,” uddybede jeg.

“Overled,” sagde Kryb.

“Jeg tror, Snake har mærket,” sagde Hjerne.

“Heldigvis!” sagde jeg. De så alle sammen på mig. “Ja, at det ikke er en af os,” forklarede jeg.

“Nå ja,” sagde Hjerne. Vi vidste alle sammen, at den, der havde mærket, måtte udelukkes, og det var det værste, der kunne ske for én.

“Men Snake er farlig med mærket,” sagde Hjerne, “og Snake og den nye vogter er to gange farlig.”

“Så sagde vi jo,” begyndte Drøm. Hendes øjne var stadig blanke, som om hun havde feber.

“Ikke nu, Drøm,” afbrød Hjerne, “vi har ikke tid til historier.”

“Men det er i historierne, hjælpen findes,” sagde hun.

“O.k., så!”

“Så sagde vi jo,” begyndte hun igen, “at Håb flygtede, fordi han kunne mærke ondskaben før alle andre, og det er jo altid børnene, der kender sandheden, og dem, der elskede sandheden, måtte passe på Håb, for hvem skulle ellers gøre det?”

“Det kan du sgu sagtens sige!” udbrød jeg. “Det er mig, der aldrig får søvn i øjnene.” Drøm rykkede sig væk fra mig, hendes øjne var kæmpestore.

“Du brænder!” sagde hun rædselsslagent.

“Undskyld Drøm!” sagde jeg. “Det er ikke din skyld.”

Hun lukkede øjnene, og under resten af mødet sagde hun ikke et ord. Jeg havde det skideperverst over det, da jeg sneg mig op. Vi skulle som sædvanligt forsvinde hver for sig. Hvis Snake havde mærket, var han usårlig, og han havde en kedelig vane med at snige sig rundt på alle tider af døgnet.

Håb sov heldigvis stadig, men jeg beholdt mine bukser på for en sikkerheds skyld. Sådan som Drøm havde reageret, var jeg fast besluttet på at gøre min del af arbejdet, nemlig at passe på ham. De andre ville bruge øjnene så meget som muligt de kommende dage, så vi kunne lægge en plan for, hvordan vi fik ham Hilmer gjort uskadelig.

Jeg vågnede igen og vidste øjeblikkeligt, hvad der var galt. Om eftermiddagen, før Drøm gik i baglås, havde hun viklet en lommelygte ud af vogterne. Drøm var ekspert i at vikle. Hun kunne få en vogter til hvad som helst. Det havde noget at gøre med hendes stemme. På en måde fortalte hun dem historier ligesom os, de vidste det bare ikke.

Jeg tændte lygten. Ganske rigtigt, ingen Håb. Samme fremgangsmåde som aftenen før og stadig ingen Håb. Jeg gik udenfor. Det blæste ikke så meget mere, men regnede voldsomt. Kondiskoene sjuppede i vand, mens jeg løb rundt og lyste hen over græsset. Håb var ingen steder at se. Jeg nåede over til mastodonten. Der var lys i cafeen, og døren stod åben. Jeg listede op ad trappen forbi vogterne, der lød,

som om de havde fået en del at drikke. Et øjeblik overvejede jeg at drøne ind til dem og bede om hjælp, men lod være. Oven over cafeen lå et rum med nøjagtig samme form. Der var bordfodbold, fjernsyn, nogle brikse og en hylde med bøger fra middelalderen eller deromkring. Stan havde døbt det Tumleren, som om det var en børnehave. Heller ikke der var han, og længere gik trappen ikke. Man kunne se, at der havde været trin op til endnu en etage, men nu var de brækket af. Kæmpestore søm og splinter fra brædderne strittede ud i luften. Jeg hørte den kendte lyd af Håb og blev desperat. Han kunne umuligt være kravlet op ad det, der var tilbage af trappen, men der var ligesom ikke andre muligheder, for trappeskakten var kalket og helt glat uden gemmesteder. Så hørte jeg ham igen, og lyden kom stensikkert oppefra.

“Håb!” hviskede jeg og lidt senere igen, en smule højere. Hans runde, røde knold kom til syne mellem de plader, der var sat hen over hullet.

“Hvordan fanden er du kommet derop?” spurgte jeg.

“Ved ikke,” svarede han.

Jeg så mig rådvildt omkring. En ting var, at han var kommet derop, men hvordan i hede hule skulle jeg få ham ned igen? Han forsvandt fra åbningen, og lidt efter fik jeg et eller andet i øjet. Han hikkede af grin. Det, han havde kylet ned, var et tov, et tykt, støvet et.

“Hvad er det?” spurgte jeg.

“Snor,” svarede han.

“Ja, det kan jeg sgu godt se. Hvad sidder det fast i?”

“Ved ikke.”

“Vis mig dine hænder!” Han rakte den ene ud gennem revnen.

“Dem begge to.” Han kom frem med den anden.

“Jeg vil se dem på én gang.”

Jeg ville være sikker på, at det ikke var ham, der holdt i den anden ende, så han ville ryge lige ned i hovedet på mig, når jeg tog fat i rebet. Jeg vovede at trække let i det. Der skete ingenting. Så hængte jeg hele min vægt i. Det knirkede en del, men virkede stærkt nok.

“Kom så,” sagde jeg. “Du er kommet derop, så kan du også komme ned igen.”

“Tør ikke,” klynkede han.

Jeg vidste godt, at man turde noget, når man gik i søvne, som man ikke så meget som drømte om, når man var vågen. Der var altså ikke noget at gøre, jeg måtte op efter ham. Jeg bandede ad helvede til, mens jeg oksede op ad rebet. Det ser legende let ud på film, men i virkeligheden er sådan et reb ikke til at styre, og da jeg endelig fik mast mig igennem den smalle åbning, sank jeg sammen på gulvet og pustede af anstrengelse. Håb satte sig på hug og rørte ved mit hår, mit ansigt, min ryg.

“Memry,” sagde han og så lykkelig ud. Han brugte stadig sut om natten og kom til at savle på mig.

“Din lille abe,” sagde jeg, “skal du aldrig sove som normale mennesker?”

“Fryser,” sagde han.

“Det kan jeg sgu godt forstå.”

Jeg så mig omkring. Gulvet var lavet af meget brede brædder, og et eller andet måtte være utæt, for det trak koldt omkring kroppen. I det samme blev hele rummet lyst op.

Jeg fór sammen, fordi jeg troede, at nogen havde opdaget mig, men så var lyset væk igen. Åbenbart var der et vindue, som et eller andet med lys på var kørt eller måske nærmere sejlet forbi og havde ramt. Jeg nåede at se en forhøjning inde på midten af gulvet, rund selvfølgelig, og under den et stativ som til de kikkerter, man kan lægge en mønt i og se ud over en hel by med.

“Nå,” sagde jeg, “skal vi se at komme ned.”

Jeg satte ham fast på min krop som en rigtig abeunge og firede os langsomt gennem hullet. Det var ikke ret bredt, og jeg skrabede min ene arm og var ved at skribe, men det lykkedes mig at bide tænderne sammen, kaste rebet tilbage gennem åbningen og få os i sikkerhed. Det vil sige, lige idet vi listede forbi døren til cafeen, kom Hilmer ud. Han sagde ingenting, hævdede bare øjenbrynene og så på os.

“Det er Håb,” sagde jeg aggressivt. “Han går i søvne, og der er jo ingen af jer, der tager jer af det.”

Mærkeligt nok lod han os gå ned til barakken uden yderligere kommentarer.